

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra SKRIBENTEN NIK. FRED. SEV. GRUNDTVIGS LITERAIRE TESTAMENTE

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 160.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig05val-shoot-idm140040107916736/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Grundtvigs litteraire Testamente

tillrukne og tiltalte af de forskjelligste Literaturer, Aander og Syns-Maader, os, der saaledes optraede med Drift og Kraft til at føre Ordet, som det kan føres med Pennen for en Læse-Verden, og det er jo soleklart, at jo letnemmere vi vare, jo mere vi stræbde, at omfatte vor Tids Dannelse, og at tilegne os Alt, hvad der i Menneske-Livet tækkedes os, jo mere vi stræbde derefter, og jo bedre det lykkedes os, des mangfoldigere, men ogsaa dunklere maatte vor Inderste vord, des umeligere maatte det blive os, at støbe vore Tanker og Følelser i de almindelige Former, og undgik vi den Klippe, hvorpaa Saamange strandede, ved at ville omskabe Grund-Formen for det levende Ord, som Moders-Maalet er, hvad Under, at det ogsaa blev hardtad den eneste Tale-Form, vi ærede, udgydende os deri saa frit, saa rigt og saa mangfoldigt, som vi mægtede!

Fæste vi nu Øie paa Folkene i Europa, da finde vi Ingen, som det timedes at undgaae den store Sammen-Blanding i Midjel-Alderens Morgen-Stund, uden Folkene i Norden, der i det Mindste afsondrede langt Mere fra sig ved Udvandring, end de optog i sig, og derfor slutte vi med Rette, at Grund-Stemningen der maa omtrent have samme Eenhed eller Lighed, som Ordets Grund-Form eller Moders-Maalet.

Men er det heraf rimeligt, at Folke-Dannelsen i Norden kan vinde en langt mere organisk og harmonisk Eiendommelighed, end andensteds i Europa, saa er det dog en Opgave, selv gode Hoveder kan være bekjendt at tage Feil ad, naar man betænker, at her sidde vi op imod Verdens Ende, og have ikke blot den samme Mangfoldighed at ordne og adskille, som det Folk, fra hvilket vi nærmest erholdt vor Dannelse, men derhos vor naturlige Eiendommelighed at forlige eller dog at forbinde dermed, og hvem der ved det nittende Aarhundredes Begyndelse indbildte sig, at det var nemt, vidste dog sikkert i Grunden slet ikke, hvad Talen var om.

Hist i Syden levede og virkede, kvad og kæmpede, grublede og skrev, i fordum Tid, de sindrige Græker og de skarpsindige Romere, saalænge til de baade aandelig og borgerlig nedsank i Sophisteriets, Selv-Modsigelsens, Sløvhedens og Trældommens gruelige Chaos, hvor Modet er iskold Ufølsomhed, Kraften rasende Fortvivlelse, og Viisdommen lumsk Verdens-Klogskab.

I Øster-Leden sad fra Arlds-Tid et Gaade-Folk, som, med sin eneste Gud, og sin eneste Bog, var et sært Vidunder, og er det den Dag i Dag, baade fordi den eneste Bog synes at maatte være Resultatet af en boglig Dannelse og en boglig